

at tjene det hele Land, og at selv om det Parti, som Regeringen støtter sig paa, vel nok væsentlig søger og maa søge sin Støtte blandt Landboerne, saa ere vi klare paa, at dette ikke i mindste Maade fritager os for Forpligtelsen til i lige saa fuldt Maal som paa Landboernes Interesser at tage Vare paa de andre Samfundsklassers. Og det er noget, der ikke til Dato har bragt os i Konflikt med vore Vælgere, selv om de maaske have kunnet synes, at vi vare lovlig højt oppe og gik med til et og andet, som de ikke kunde billige. Thi hos det Landbovenstre, som er Regeringens vigtigste Støtte, findes der — og det er altid gennem Tiderne blevet bevist — en samfundsmæssig Opfattelse, der gaar langt ud over det, som det ærede Medlem kalder for det lille Landsogns Grænser eller for snæversynede Gaardmandsinteresser. Og det skulde det ærede Medlem mindst af alle sige, han, som repræsenterer et Parti, der jo gerne vil være den særlige Repræsentant for Arbejderne. Vi andre mene jo ogsaa, at vi i al Beskedenhed ere Arbejderrepræsentanter, men det ærede Medlem og hans Parti træde jo særlig frem som Arbejderrepræsentanter, og de skulde nødig sige noget saadant, naar de se hen til den Lovgivning, der er udført her i Landet i Løbet af de sidste 10 Aar, den store sociale Lovgivning, der i rigt Maal har taget fra dem, vi kalde de velstaaende Klasser, og givet til de mindre velstillede Klasser for at skabe større social Lighed og Retfærdighed her i Landet med meget betydelige Ofre fra de besiddende Klassers Side.

Juel: Ministeriet har i denne Rigsdagssamling bl. a. forelagt to Lovforslag vedrørende Retssikkerheden, et om Oprettelsen af et særligt Opdagelsespoliti, hvis Betjentes Antal bestemmes paa de aarlige Finanslove, og et andet Lovforslag om Bygning af en ny Strafanstalt. Begge Foranstaltninger maa desværre siges at være nødvendige. I det andet høje Ting er det blevet sagt, at Statistikken viser, at Forbrydelsernes Antal ikke er steget i stærkere Grad end Befolkningens Tilvækst. Men Statistikken viser ogsaa, at den Aldersklasse, hvor de fleste Forbrydelser begaas, er Alderen mellem 18 og 25 Aar. Disse to Lovforslag mane til den alvorligste Overvejelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan siges, at Lovgivningsmagten gør, hvad den kan og bør gøre, for at den Moral som bygges op i Ungdommen, i Hjemmet, i Skolen og i Kirken, og som

er det bedste Værn mod Forbrydelser, ikke slappes og ødelægges, naar Ungdommen træder ud i Livet. Dette Spørgsmaal maa, mener jeg, desværre besvares absolut benægtende, og jeg skal her nævne to Omstændigheder, som slappe og ødelægge den almindelige Moral, og som Lovgivningsmagten kan og bør tage Kampen op imod. Den ene er den aandelige Gift, som daglig paa saa mange Maader spredes i Befolkningen: gennem Smudspresen, gennem usund Skønlitteratur, uanstændige Billeder og Postkort, daarlige Variété- og Biografopstillinger og usunde Teaterstykker. Ethvert alvorligt Menneske maa indrømme, at naar en saadan Gift engang er udsaaet, er det ganske utænkeligt andet, end at en stor Del af den vil spire, vokse og bære Frugt i Synd og Forbrydelse. — Det andet Punkt, jeg vil nævne, er den falske Humanitet. Ogsaa her maa ethvert alvorligt tænkende Menneske indrømme, at naar det bliver almindeligt at kalde Forbrydelse for en Sygdom, som gør vedkommende utilregnelig og uansvarlig for sine Handlinger, og naar Straffelovens Bestemmelser ikke bringes til Anvendelse overfor ham eller hende, maa ogsaa dette virke slappende og ødelæggende for den almindelige Moral. Tager man disse to Forhold i Betragtning, den aandelige Gift, som daglig udsaaes, og den falske Humanitet, som daglig prædikes, er det ganske naturligt, at Moralen maa blive syg, og den er syg; det bliver vanskeligere og vanskeligere for mange at kende Forskel paa Sandhed og Løgn, paa Ret og Uret, og mange ville let blive et Bytte for Fristelsen til Synd og Forbrydelse. Jeg maa paa det bestemteste hævde, at Lovgivningsmagten her har et stort Ansvar, og hvis man nu her nøjes med at vedtage disse to Love om det forøgede Politi og den nye Strafanstalt, bliver det kun en ny Lap paa en gammel Klædning. Man bærer sig ad som en Mand, der anskaffer kostbare Redskaber for at holde Ukrudtet nede paa sin Mark, men samtidig ser igennem Fingre med, at andre saar Ukrudt i Marken, eller lader det Ukrudt, som hans Redskaber rykke op, blive liggende, saa at det atter slaar Rod og breder sig. Mon man ikke vilde sige — og med Rette — at han bærer sig taa-beligt ad? — Hvis det skulde blive gjort gældende, at denne Kamp vil blive haabløs, vil jeg dertil sige, at det staar mig klart, at det vil blive en haard og vanskelig Kamp, men det er kun naturligt, naar man tænker paa, i hvor lang Tid dette Onde har faaet Lov at brede sig. Men